

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na

Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.

Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C. - Passatge S. Joseph

El quarto dels mals endressos

Diu que a la Casa del Poble tenen un lloch destinat

als trastos d'un home il·lustre que... ¡Deu l'hagi perdonat!

"APLECH" á la Misericordia de Canet de Mar

(Mataró-Arenys-Granollers)

Carlins de Catalunya:

L'arbre de la Tradició ha tret aquest any bella florida. Ha estat any de fruits, de benediccions y d'alegríes. Hem vist el Tradicionalisme com escampava per tota Espanya les olors suavíssimes de ses preclares virtuts, com predicava per tots els reons de la patria les seves doctrines salvadores, il·luminant els cervells ofuscats per les llegendes denigrants que sobre'l carlisme llensaven els èterns enemichs nostres.

Es providencial aquest rejuveniment esplèndit de la nostra Comunió, que ha vingut á dissipar tantes tenebres. Y tinent aquest ressorgiment quelcóm qu'está per sobre de la humana volença, seria doblement culpable, pera nosaltres els carlins de Mataró-Arenys-Granollers, no sumar nostra voluntat y nostres esforços á la voluntat y esforços de tants y tants germans d'altres llochs, que en lo que va d'any han posat tan alta y tan honrada la bandera de les tradicions patries.

Hem sentit arreu bells cants de gloria, y hem sentit repicar per tots cantons á les nostres portes: á Vich, á Girona, á Barcelona, á Manresa... Y hem enlayrat els cors, y hem aixecat els ulls y hem vist, entre un misteri de poesia, la miraculosa y celestial Verge de Misericordia.

Y ens hem dit: ¡Aném allá!

Y hi anirém á benehir una bandera: la dels carlins de Mataró. Y cridarém, y obrirém els cors, y les banderes tremolarán al rebre'l bes suavíssim de la marinada.

¡Les banderes! ¡Ah! Que hi onégin allá ran del mar, ran del bosch, ran del cel, les banderes flamejantes de la Espanya tradicionalista. Y elles serán, ran de la mar, símbol del progrés; ran del bosch, símbol del passat; ran del cel, símbol d'un més enllá! Y la tradició passada y el progrés futur y les benediccions del cel se unirán com en son pròpi centre en aquestes gayes banderes, que lo mateix simbolisen el passat que'l futur, lo natural que lo sobrenatural.

Veniuhi tots y acompanyeu als peus de la Santa Verge de Misericordia. De sos auxilis necessitem els soldats lleals de la santa Causa.

EL DIA 11 D'OCTUBRE PROPER marcará una data memorable pera'ls bons llevants. Els districtes de Mataró, Arenys y Granollers volen posarse al ras dels demés districtes en voluntat y en sacrifici. Ajudeunos vosaltres, carlins tots, y entre tots, pujarém un nou grahó del camí de

LA BANDERA REGIONAL

la victoria. La bona Joventut Carlista de Barcelona, quina representació ab nosaltres firma, se'ns ha posat al costat en la organisió de la gran festa que's prepara.

Corremhi á posarnos als peus de la Verge sobirana. Implorémli misericordia y Ella ens oirá. Y ohintnos, girará'ls seus ulls bondadosos en vers la Espanya desolada, y'ns dará forsa y virtut pera ferla novament rica, novament plena, novament esplendent y gloriosa.

Santuari de la Misericordia, á 16 de Setembre de 1908.

Pe'l districte de Mataró.—Galo Elizalde.—Joseph Cuadrada.—Pere Renter.—Ramon Ribas.—Emili Comas.—Ramon Spá.—Joan Calmé.—Ricart Saborit.—Llorens Rossell.—Joseph Pallarés.—Salvador Riera.—Joan Valls.—Ramón Juliá.—Leonci Torner.

Pe'l districte d'Arenys de Mar.—Joan Castelló.—Antoni Texidó.—Joan Fuentes.—Joseph Aulet.—Enrich Albrich.—Salvador Horta.—Joan Alegret.—Joseph Dotras.—Josep Tenas.

Pe'l districte de Granollers.—Manel Puntas.—Lluís Romagueras.—Joseph Corrons.—Carles Ballester.—Antoni Soler.—Genís Padrós.—Miquel Bot.—Joan Alegre.—Joseph Torelló.—Lluís Bosch.—Damiá Vergés.

Per la Joventut Carlista de Barcelona.—Bartomeu Trias.—Joan M.ª Roma.

Les ximpleries den Zurdo

«Un tal señor Zurdo, concejal del Ayuntamiento de Barcelona en la sesión de ayer, pidió explicaciones al alcalde señor Bastardas, porque no aprovechó su reciente estancia en Zaragoza para recuperar la vara que otro alcalde, el señor Lluch, ofreció hace años á la Virgen del Pilar.

Y agregó el referido concejal, que desde hoy tendremos que considerar los aragoneses como «modelo de cortesía: «Me extraña que un alcalde como el señor Bastardas, que no es de real orden, republicano de verdad, porque lo lleva en la masa de la sangre, no haya deshecho el entuerto cometido por el señor Lluch, disponiendo de lo que no le pertecía porque era el símbolo de la ciudad. Si tarde ó temprano no se recupera la dichosa vara, habrá que poner pleito al cabildo de Zaragoza.»

No se preocupe por eso el señor Zurdo.

No habrá necesidad de poner pleito alguno; ni caso de ser preciso tendría que reclamarle la vara al cabildo de Zaragoza.

Si el señor Zurdo viene con poderes bastantes á cumplir tan «delicada» misión, será la misma Zaragoza la que se ponga á sus órdenes facturando para Barcelona en gran velocidad á el y á la vara.

Más dudamos que los tales poderes le sean conferidos al señor Zurdo, ni que él deje de sentir escrúpulos para llevar á cabo tan extraña encomienda.

Sus palabras produjeron desastroso efecto en la opinión y fueron debidamente contestadas por el señor Bastardas, que á pesar de llevar el republicanismo en la masa de la sangre, practica la cortesía en forma distinta que el señor Zurdo.

Por qué reclama este concejal la vara; ¿por qué es símbolo de la ciudad?

Pues si no lo fuera ¿estaría en el relicario de la Virgen del Pilar?

¿La reclama, acaso, porque es de fina madera y piedras preciosas?

Entonces, señor Zurdo, proponga usted nos presenten la factura del «regalo».

Esto parece lo indicado.

Si tan estupenda pretensión es una «habilidad política, permítanos usted, señor Zurdo, que riamos de su ingenio y que no participemos semejante política, no porque seamos monárquicos ó republicanos, sino por razones de buen gusto.

Y la verdad... no es de gusto muy delicado pedir el rescate de un obsequio que se aceptó con gratitud y que lamentamos profundamente haber dado origen á las palabras que ayer pronunció señor Zurdo en el Ayuntamiento de Barcelona donde por fortuna, fueron oídas en medio del respectivo silencio, siendo además objeto de justas censuras.

Esta nuestra protesta es desagradable para usted que hacerla, pero no hemos podido resistirnos á consignarla.

¡Estaba de por medio la Virgen del Pilar!

Y no estuvo, por cierto, muy respetuoso con ella el señor Zurdo».

Aixó, qu'hem copiat del «Diario de Avila de Zaragoza», es prou eloqüent pera que veigi que en cap lloch del mon se fa cas de que tenen un cervell tan pobre y tan desequilibrat com el concejal tonto del nostre municipi.

VARIÉS

El nostre Santíssim Pare el Papa Pius X celebra aquests dies el 50.é aniversari de sa ordenació sacerdotal.

Ab tal motiu «LA BANDERA REGIONAL» reitera el testimoni de inquebrantable adhesió á sa Persona Augusta y á ses ensenyances, com dempnant y execrant el modernisme ab tots els errors inclosos en el Syllabus, als que, ab la gracia de Deu, seguirem combatent ab totes nostres forces.

Quan se celebrin les festes oficials, publicarem un número extraordinari.

Ha mort, á Pau (França), don Nicolau Salmerón y Alonso, diputat per Barcelona, y jefe parlamentari de la Solidaritat.

El diumenge passat, á les tres de la tarde, vengué una crisi d'eufemisia, sobrevenintli un moment de sanch, quedant molt abatut y perdent moments les forces. Les seves darreres paraules varen ser aquestes: «Moro sense cap recansa. He complert el meu deber. El meu anhel és la dita d'Espanya.»

A nosaltres ens haguera agradat molt que, n'aquestes paraules, hi hagués afegit. «Y abjurat tots els errors passats y demano á Deu misericordia per la meva ánima.»

Adversaris lleals y decidits de les idees de Salmerón, á qui combaterem valentment sempre devant de son cadáver volém fer constar la seva integritat en el desempeñyo dels càrrechs oficials que va desempenyar en sa llarga carrera política. Y ara, ultimament, com á cataláns, volém agrairli l'haverse posat al costat de Catalunya, lo qual, en éll, representava un sacrifici immens. Llensar la seva investidura de jefe de la Unió Republicana, crearse una colla d'enemichs implacables y posarse enfront de la premsa madrilenya que no havia de perdonarli el posarse al servey de Catalunya.

Que Deu tingui pietat de la seva ánima y li perdoni el mal ús que havia fet tantes voltes del talentás que Deu li havia dat.

Devant de dos retrats

Del de Don Carles

Per SENYOR á Don Carles prou tindria encar que no sabés els drets que ostenta. Son rostre magestátich transparenta el caracter d'un Princep d'energia. En sa figura atlética y potent

que bé que una corona hi escauria!
 ¿Y qui és que á negar s'atreviria
 que'l Dret y la Justicia representa?
 Devant de son retrat, sento més forta
 la fé y la convicció en nostra doctrina
 que ab Ell te un Banderat altiu y noble.
 Y l'ánima en Don Carles s'aconhorta,
 y en el seu posat bélich hi endevina
 l'HOME que necessita el nostre poble.

Del de Don Jaume

D'un Príncep alt y fort m'he entussiasmat,
 puig l'arbre de cent reys li don noblesa;
 la sanch de Margarida ha fet esclat
 donant á n'el seu fill la gentilesa.

Descoberta la testa l'he mirat,
 mon ánima sentintse á n'ell empesa
 y he fruit el desitj que son retrat
 exintse del paper tingués vivesa

Y jo li hauria dit: «Senyor, maneu,
 mon esprit és novell, mon cor és jove,
 vindré á vostre costat si ho disposeu
 y voleu dur á Espanya sava nova...»

Don Jaume, en son retrat, ha restat mut
 pro en la preséncia d'ell, m'he conmogut.

VICENS CARBÓ Y OLIVERAS.

Polítics

Els carlins de la Costa

Y vinga un altre aplech!

L'han ideat els bons carlins de Mataró,
 Arenys y Granollers, cap al poétich santuari
 de la Misericordia, á Canet de Mar.

Els carlins d'aquestes encontrades dormien.
 Y tot dormint, el dimoni, que no dorm,
 sembrava cisanya en el camp del pare de famílies.
 Y era tanta la cisanya, que fins molts
 bons fills se feyen mitj amichs d'ella, y discutien
 quina era menys dolenta, si la cisanya-diputat-
 conservador ó la cisanya-diputat-liberal...

Y quan despertaven els bons carlins al só
 d'alguna sotragada electoral, s'extranyaven
 de veure tan ufanosa cisanya. S'en extranyaven
 y arrufaven el nas. Y s'adormien altre cop...

Ja no dormen Han badallat, s'han estirat,
 y s'han fregat d'ulls. Y ab els ulls nets, diu
 que han vist, allá dalt, la Verge de Misericordia.

Y al véurela, se'ls han obert els cors als
 bons llevantins, y de la abundancia del cor
 parlarán les boques. Perxó's blincarán els
 nirvis d'ells, y al compás dels nirvis ballarán
 les cames.

Y está clar que allavores no dormirán...

* *

May més s'adormirán! L'Aplech de la Misericordia
 qu'ells han ideat, serà'l prólech de jornades feynoses.

Llegiula l'alocució que'ls bons llevantins
 dirigeixen als carlins de Catalunya, tota ella
 plena de fé y d'entussiasme y de patriotisme...

Espanya está en període crítich, de mudances.
 Catalunya, malalta, va á cambiar de posició.
 Y quan Catalunya y Espanya pateixen

yen y obren y esperen, pateix y obra y espera
 la Comunió Tradicionalista, qu'és la mateixa
 substancia de la patria.

Y quan vinguin lluites de pau, els bons carlins
 del Aplech de la Misericordia anirán á la lluita,
 corretgint als diputats y concejals errats, com
 volen les Obres de Misericordia. Y quan vinguin
 lluites de guerra, sabrán cumplir les altres Obres
 de Misericordia de enterrar els morts que han
 tiranizat á la patria y redimir als pobles captius
 de la Ibéria...

Y fet aixó, llavors podrán dormir.

REBEC.

Abd-el-Lerroux á América

Ab aquest mateix títol encapsalen l'article ab
 que li donen comiat, els ex-amichs den Lerroux.

Els, que bé'l coneixien, en fan bona pintura.

Llegiuh, que podrán sucarihi pa:

«Allá va el emperador, mar adentro, fija la mirada
 en el enigma del horizonte mudo, hacia el azar,
 navega, por fin, el político famoso, sultán fracasado,
 autócrata de guignol, caudillo en derrota y empresario
 invencible.

Vale la pena de que el sutil «Xenius» interrumpa
 un momento su viaje con el gran emperador á bordo
 del «Northumberland» para seguir unas cuantas millas
 por el Atlántico la travesía de este otro pequeño
 ex-emperador del Paralelo. ¿Por qué no? Lo pequeño
 tiene en la vida mayor trascendencia que lo grande.
 Más necesaria que la ciencia de lo pasado es la
 conciencia de lo actual. Guignol ofrece temas
 inagotables á la elucubración filosófica. Un
 comentario á la derrota de Abd-El-Aziz, una glosa
 al destierro de Lerroux son mucho más interesantes
 en Fez ó en la Casa del Pueblo que la vida toda
 de Napoleón cautivo.

¡Qué hermoso documento para la futura historia
 un «Diario de la vida á bordo del ex-emperador del
 Paralelo!» Entonces sabriamos de lo triste que resulta
 un viaje por mar en primera clase; conoceríamos
 el dolor infinito del camarote espléndido y de la
 mesa opípera y aun alambicando en profundas
 intimidades psicológicas nos sería dado penetrar
 en el misterio que acaso encierra para nuestra
 patria sorpresas de epopeya.

Qué discurso musitará el viento á los oídos
 augustos; qué le dirán el sol y el cielo y los
 del-fines; qué le hablarán las olas con sus labios
 de espuma.

A bordo, Alejandro, no es ya para la gente el
 emperador. Un acuerdo de las potencias mundiales
 ha puesto el veto á los respetos que pudieran ser
 una postrera ficción de soberanía. Se le llama
 sencillamente «el caudillo revolucionario». Pero
 «El» reconcentra en «Si» mismo con mayor fuerza
 que nunca la egolatría del «Yo» autocrático y en
 un espejismo de soberbia se siente todavía «emperador».

El emperador se muestra reservado; no amenaza
 quemar la nave por los cuatro costados, ni atropella
 á los marineros. Come vorazmente como si
 estuviera en Lhardy y bebe con la sobriedad de
 costumbre Champagne á todo pasto.

Alguna que otra vez sus ojos llamean: se acuerda
 de Salmerón; luego gruesas lágrimas surcan
 graciosas mejillas: recuerda á Boabdil, sonríe
 gozoso, ante la memoria refrigerante del buen
 amigo Calzada. Rápida cruza por su mente la
 Revolución y el emperador permanece durante
 largas horas sumido en reflexiones profundas,
 arbitrando nuevas y enrevesadas combinaciones
 crematísticas que surjen el conjuro de la palabra
 mágica y bienhechora: Revolución.

Cuando vino á Barcelona le acompañaba el
 hambre; hacia Buenos Aires lleva por compañero
 el odio; pero la flor del odio no querrá recibirla
 en su seno la virgen América.»

Pobre Lerroux, com tothom el sabateja!

Peró no, no'l sabateja tothom. Les kábiles le-

rrouxianes li tiren amoretes y li endreçen dolces
 cançons.

Es veritat que les llistes de suscripció pera
 mantenirlo son més migrades cada setmana, però
 mentres la vaca doni llet, encara que sigui gota á
 gota, en Lerroux tindrà paraules de foch... d'en-
 cenalls pera'ls carregats de llana.

Els burros no s'acabarán may.

El Soldá Abd-el-Aziz

Derrotades ses tropes y destronat per les forces
 de son germá Muley Hafid, está á l'amparo de la
 nació francesa.

De la ilustració y europeisació d'Abd-el-Aziz la
 faula n'havía contat moltes coses. La premsa
 francesa ens el presentava com un monarca de
 costums de tot civilizadas, que parlava elegant-
 ment el francès, que convidava á sa taula als eu-
 ropeus de rango, que ballava un *schotiz* com un
 gomós parisench.

Ara, destronat, se li ha girat la truyta. Diu que
 Abd-el-Aziz no sab més que quatre paraules en
 francès y inglés, y que té poques ocasions d'utili-
 sarles; que cap extranger pot vanagloriarse de
 haver sigut convidat á la taula del Soldá.

Ell menja sol, el serveixen dos eunuchs y un
 altre li renta les mans quan s'aixeca de la taula.
 Diu que menja molt, depressa y ab els dits. Des-
 prés de dinar, pren una tassa de té, que ell ma-
 teix se prepara, y tot seguit s'entrega á les seves
 distraccions predilectes.

Lo que se sab de cert és que era aficionat al
 cinematógraf, al fonógraph y á la música d'*organi-
 llo*. També tenia unes 50 caixes de música espa-
 rramades pel Palau de Rabat.

Es home poch acostumat al treball intelectual,
 de carácter senzill... un bon Jan en tota la esten-
 ció de la paraula.

Conten que un día en Mac-Lean li va ensenyar
 un relotje d'or, hermosíssim; y el Soldá, després
 d'admirarlo y donarli deu mil voltes entre'ls dits,
 va ficarsel á la butxaca tranquil y... senzillament,
 dientli: *gracies*.

Abd-el-Aziz va neixer el 24 de Febrer de 1878.
 Conta, donchs, trenta anys d'edat. Fou proclamat
 Soldá el 7 de Juny de 1894, á la mort del seu pare
 Muley Hassan. Feya, donchs, 14 anys que era
 emperador del seu regne.

Fou Abd-el-Aziz el 15é Monarca de la dinastía
 dels Abdas, fundada per Muley Ahmed, y 36é des-
 cendent hereditari de Ali, oncle y gendre de
 Mahoma.

Ab el nou Soldá Muley Hafid no vindrá pas,
 de moment, una pau octaviana pels seus súbdits
 y'l seu país. Son gent amichs de la revolta, y no
 tardarém pas gayre á veure com algún nou pre-
 tendent li disputi la corona.

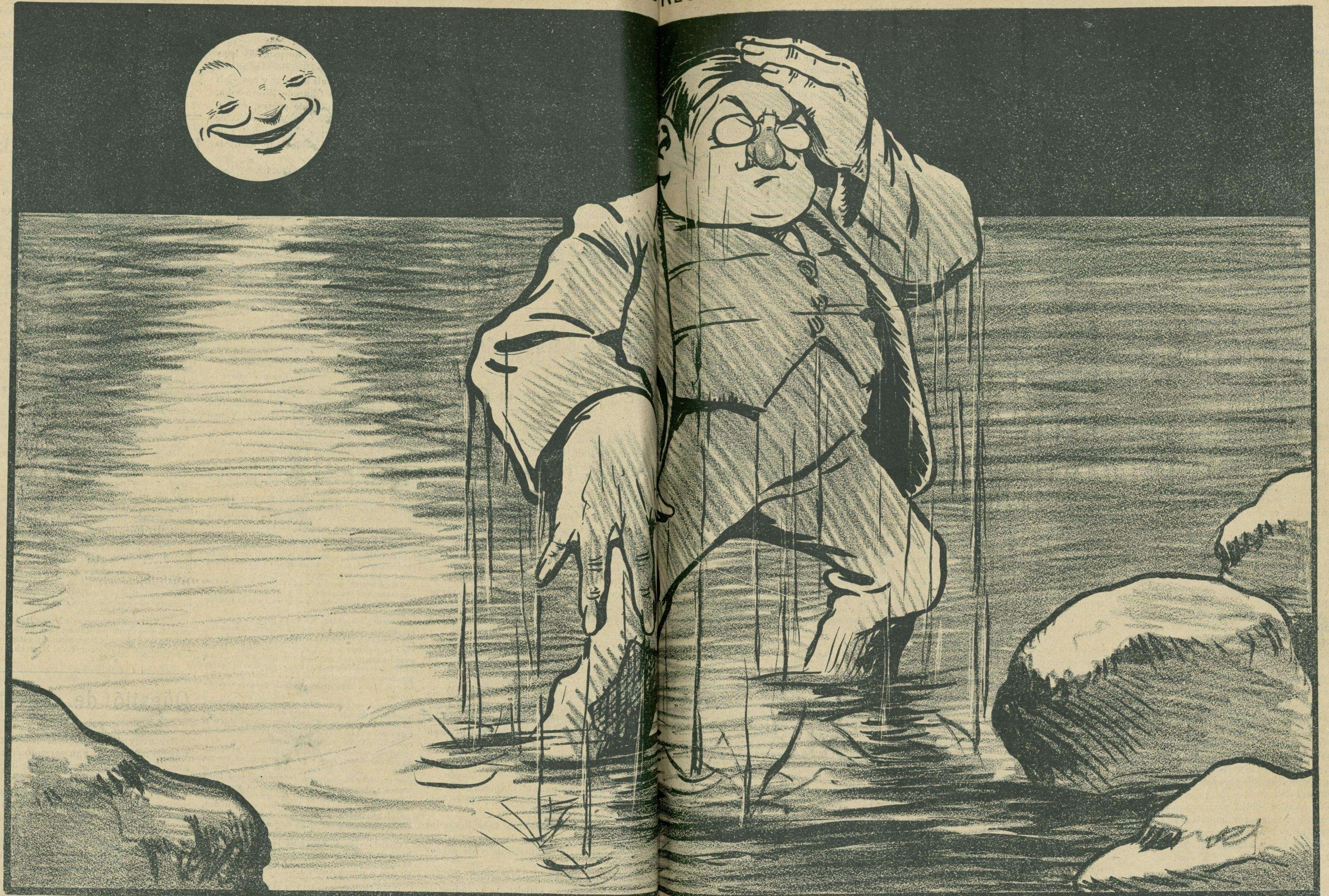
Es veritat que la victoria de Muley Hafid vindrá
 cantada y apoyada pel Kaiser; pero aixís y tot,
 duptém que la pau y la tranquilatat estiguin as-
 segurades del tot en l'imperi del Marroch.

Qüestió de dignitat

Per avuy deixo de picar la cresta de
 tots els adversaris y'm permeto cridar la
 atenció de nostres amichs, á fi de que llur
 entussiasme per la premsa tradiciona-
 lista satisfassi un deute contret y quina
 satisfacció es d'una importancia capita-
 líssima en els nostres temps d'auge pera
 la Comunió Tradicionalista.

Molts ja endevinarán á que'm referei-
 xo: á la suscripció pera dotar d'inmillo-
 rable rotativa á «El Correo Español».

No parlaré de lo necessari que és avuy
 el que nostres periódichs estiguin á l'al-

CÓM TARRÁ

—¡Ja ho veyeu! Torno d'América
fet un Llatzer... fugitiu...

¡Allá no és terra de tontos!
¡Allá ningú cau d'un niu!

tura que reclamen les lluytes modernes; plomes meritíssimes han parlat sobre aquest tema y, ja ho diu l'adagi, allí hont hi ha galls no hi canten gallines.

Ja sabem que aquí á Catalunya hi ha apóstols incansables de la bona premsa; zelosos seminaristes que seguint les petjades del Il·lm. Sr. Bisbe de Jaca y altres sapientíssims Prelats, están disposats á tots els sacrificis pera la propagació de la Causa Catòlica, proeuigint la premsa carlina en particular y la catòlica en general.

També ha respost admirablement, y aixó ens dona un gran consol perque veyém que nostra sembra no cau en terra herma, la joventut estiuejant, segons notícies de Sardanyola, La Garriga, Mataró, Granollers, Vilanova, Manresa y altres punts hont l'entussista jovent treballa infadigable pera recullir un óbol digne d'una empresa tan noble y profitosa pera la causa de la Religió y de la Patria.

Pero sembla que no hauria d'esser aislat l'entussisme de nostres amichs; sembla que com reguer de pólvora hauria de exténdrers l'entussisme pera colobarar á la gran obra de protegir al periódich, orgue de nostra gran Comunió; pera demostrar palpablement la fraternitat santa que com llaç dolcíssim nos uneix á tots, quan se tracta de la divulgació y defensa de nostres ideals, tant més estimats quant més coneguts.

¡Tan fácil com seria quedar á l'altura com correspón al nostre entussisme y admiració pel periódich madrileny que més alt ha posat el bon nom de Catalunya dintre les entranyes mateixes de Castella!

Un día calculaba jo el nombre de correligionaris qu'han assistit á nostres «Aplechs» y saben quin nombre, el mes just, el mínim de concurrents me donaba? el de 67,800 persones carlines á Catalunya.

Are bé; donant sols un ralet per la rotativa tota aquesta gentada, suma l'important cantitat de 16,950 pessetas que's podrien destinar al objecte que motiva el present article.

Aixó sens contar els milers de carlins que per causes diverses no han pogut assistir á cap de les grandioses manifestacions de fé carlina, al ensemps que religiosa y patriótica.

Aquesta idea la brindo pera la prompta realisació á l'entussista Joventut Carlina de Barcelona y en particular á son digníssim é infadigable President D. Bartomeu Trias.

No podém oblidar qu'era un catalá ilustre l'insigne fundador de «El Correo Español», el malaguanyat D. Lluís M.ª de Llauder; y tots hem d'estar interessats en que la seva obra no fracassi.

PYCA SEC

Una idea

Ab motiu de celebrarse aquest any, bones ó esquivades, les festes de la Mercé, se m'ha ocorregut una idea que vull posar á la consideració dels lectors.

El fer festes per la Mercé, és sempre ben rebut per part dels industrials y demés vehins de la ciutat, puig Barcelona adquireix més moviment, venen gent de tots cantons que hi deixen quartos y son molts els que'n participen. ¡Molt bé!

¡La nostra Barcelona! Tota idea bona te en ella cabuda; no hi ha calamitat qu'ella no socorri; ni empresa difícil qu'ella no hi prengui part. Quan la Exposició Universal de 1888 va dar al mon un bell espectacle, hostatjant á representants de casi totes les nacions ab part de ses esquadres.

Y si en les coses materials hi és tan amatenta Barcelona, aixís deu serho també en les coses religioses. Aixís com el moviment se mostra caminant, aixís també els sentiments religiosos d'un poble se coneixen pels actes y les obres de catolicisme que practica.

La idea de qué he parlat vaig á exposarla, y és: que nó aquest any, que ja es tart, sinó l'any vinent, que segóns se diu les festes serán notables, se fés una grandiosa professó—la professó de la Mercé—que fos la nota religiosa y característica de les festes. Aixís la festa de nostra excelsa Patrona seria complerta.

Ab tantes y tantes associacions catòliques com hi há á Barcelona, posarse d'acort pera un acte semblant no fora difícil. Passejar á la Verge de la Mercé pels carrers de nostra ciutat seria un bell y piados acte que honoraria á Barcelona. Aixís com nostra ciutat avensa decidida pels camins del progrés, aixís ha d'avensar també en ses creencies religioses.

Ara ja está llensada l'idea. Que la recullin els qui deuen ó puguin. A mi no'm guia altra cosa que'l desitj d'honar á la que és Regina y Patrona de la nostra estimada ciutat.

JOSEPH TORMÉ Y FERRÁN

LA FESTA DE SANT CARLES

Molt bona pensada va tindre el carlí barceloní que va exposar la gran idea de commemorar ab l'explendides possible la festa onomástica del nostre August Capdill D. Carles de Borbón.

D'ensá que'l carlisme ha entrat de plé en aquest actiu període de propaganda, tota idea que té bon fondo y pot ser portada á la práctica, hem de treballar tots pera que sigui un fet.

Després d'aquest gran moviment demostrat en nostres aplechs y festes, després d'aquesta bellugadissa que's veu en el nostre camp, els nostres enemichs han quedat uns parats y altres malparlant de les nostres idees y homes, sense tó ni só, desguitarrant continuament.

Per complement d'aquest seguit de festes, bo és que'n celebrém alguna de molt grossa; una festa que pera qui va dirigida sigui la més gran ab animació y contingent, ja que toca per parts iguals al nostre Capdill y als il·lustres veterans de les passades campanyes que derramaren generosament la sanch de les seves venes en els camps y montanyes, en defensa de sagrats drets que'l lliberalisme ens usurpá y que la traició més vil feu que no poguessim recuperar.

¡Quina alegría ens causa á nosaltres, joventets, el veure festejar als nostres pares y avis perque compliren ab son deber y assaonaren ab sa sanch nostra terra!

¡Oh insignes veterans! ¡qui pogués com vosaltres rebre l'homenatge que se us tributará

aquell dia; qui pogués com vosaltres haber defensat nostres idees en el camp de batalla! Gustosos deixariam la ploma y la tribuna pel lluitar, puig el cor carlí no está fet per estar inactiu; y ab quin entusiasme no aniriam com vosaltres á la lluyta ardida y noble, deixant comoditats y benestars per sufrir las penalitats d'una lluita, puig per les nostres idees, per gros que sigui'l sacrifici, sempre será petit, puig la seva magnificencia es massa gran per coses tan petites.

¡Novembre de 1908! Fetxa esperada ab gran anhel, fetxa que s'escriurá en l'història del carlisme ab lletres d'or, fetxa que recordarem tots els joventets tots els dies de la nostra vida, puig en ella s'haurá pagat tribut d'homenatge als héroes que salvaren de la revolució á la invicta patria espanyola.

Jo os saludo, invictes creuhats del sigle XIX, y al saludarvos junt ab el nostre R... faig promesa d'imitarvos el día que la Divina Providencia ens cridi á altre lloch més en consonancia ab nostre esperit.

VIROLET

L'aplechs

ARA que tornin els diaris madrilenys á dir que Catalunya es la hereva d'Espanya, que'ls catalans som els afortunats.

No'n té prou, Madrid, ab els millons que se li regalen en concepte de capitalitat, que ara, també pagant Espanya, se li canalisarà el Manzanares y se li sanejará la població.

Si la oració fos per passiva, ja'ls sentiriem als diaris de Madrid.

*

ELS lerroixistes han celebrat un Aplech á Sabadell que diuen els interessats que ha anat tant be.

Y que á no ser la pluja que'ls va caure á sobre, un joch de garrotades que hi va haver á la Rambla, unes quantes dotzenes de borratxeres al bosch de Can Feu, unes plantofades entre dos balladors per qüestió d'una dama roja al ballar una americana y les càrregues de la policia al Passeig de Sant Joan, á la tornada... tot hauria anat com una seda.

Els son aixís, Festa en pau y sense gresca, no és possible.

*

PER altra part, á mí m'agrada que'ns escarneixin, fent Aplechs.

Hi tenen dret, tant com nosaltres.

A lo que no tenen dret és á amenassarnos á nosaltres per que en fem.

Peró élls son aixís: la llibertat, per élls; la tirania y l'absolutisme seu, pera nosaltres.

Es la llei del embut, que és la única llei que entenen y apliquen, quan poden.

Perque á vegades á nosaltres no'ns ve be que l'apliquin y'ls sabem fer entendre que á la má hi tenim cinch dits, y que aquests dits saben bellugarse.

*

¡PARLÉMNE una mica d'aquest Aplech de «consolidación del partido radical republicano y de conmemoración de la Gloriosa Revolución de Septiembre.» (Quin títol més llarch! ¿oy?)

Donchs parlémne. Parlém de l'únich acte notable que hi va haver, el mítin, fent constar abans que, á pesar de tocar les campanes durant dos mesos, els lerroixistes van portar al aplech una tercera part del contingent que nosaltres varem portar á Manresa. A cada hú lo seu.

*

AGAFO uns amolls, ab ells agafo «El Progreso» y llegeixo:

«La fecha de ayer quedará grabada en el corazón de todos los republicanos como el primer paso en firme dado en una empresa titánica.»

De modo que és el primer paso en firme. Es á dir, senyor «Progreso», que fins avuy tots els passos que haviau dat eren en fals?

Aixó ja ho sabíem nosaltres. Lo que no sabíem era que tinguessiu la franquesa de dirho.

*

ENDEVANT les atxes:

«La persecución inicua de qué ha sido víctima Lerroux, obligándole á emigrar lejos de su patria, de su familia, de sus amigos y hermanos...»

Parlém clar, senyor «Progreso». A n'en Lerroux no l'obliga ningú á marxar. Es á dir, sí, quelcóm l'obliga, però no és el govern, ni la reacció, ni el clericalisme, ni els frares. A n'en Lerroux li hauria anat be deixarse agafar á Màlaga, deixar-se enxiquerar, estar dos mesos á la presó y... un indult, que hauria vingut induptablement. Aixó, hauria aixecat altra volta les masses, y tot hauria anat be.

Peró... però un cop á la presó, les causes per estafa, per negació de firma, els comptes y factures pendents de liquidació y altres mil coses brutes s'haurien remogut, y no sé si li haurien sortit be les coses.

¡Cá, cá! A l'América falta gent y á fer el paper de victimal!

*

Y llegeixo:

«En el trasero del carruaje hay un gran letrero que dice: ¡Viva España y viva Lerroux!»

¡En bon puesto estava el lleterero!
Sobre aquest llenguatge, l'amich Ivon Eslop hi tindrà qué dir, ell que tan bella campanya fa per la purificació de la parla catalana.

*

Y aném al mitin, que's fa tart.

Parla l'Herrero y diu:

«... la decision de la juventud, hoy adormecida ó inviciada; la liberación de la mujer, esclava del cura...»

Fins avuy ens ho deyen al revés: La joventut pujava forta y sana y plena d'ideals de llibertat; la dona—ara, segóns ells, esclava del clero—deven que manava als capellans, com una reina als fidels vassalls.

¡Si serán trapacés aquesta gent!
¡La dona esclava del clero! Jo coneix moltes bones y velles majordenes que porten les calces. No ho sabia aixó, el senyor Herrero?

*

EN Fonte, altre orador, se mostra, de fet, partidari de les Obres de Misericordia, y diu:

«El partido radical realizará la alta misión de devolver á los liberales catalanes á su verdadero y buen camino.»

M'alegro molt de saber que 'ls lliherals catalans van per mal camí.

Jo m'ho pensava, però élls ho negaven.

Peró si ho diu un feligrés de la parroquia lliberal com ho és en Fonte, per força ha de ser veritat que los liberales catalanes van herrados.

Y per mal camí.

*

Y ara parla en Pepe Ulled, director de «La Rebellía», que se'ns vol menjar vius als carlins.

Fa un elogi ditirambich den Lerroux y li diu el hombre integerrimo, el noble luchador, el orador infatigable, el hombre honrado, el valiente, el valeroso, el...

Prou, noy, prou, que'n farás massa y no't creurém.

Es á dir, nosaltres no't creurém; però'ls que bandan, bandan sempre, aquests potser sí.

Hi ha gent capassa de creure qu'en Lerroux se n'ha anat á Buenos Aires ab les butxaques buides y prim de tripa com un bastó.

Son tan busarochs, que fins l'altre dia un lerrouxista negava que'n Lerroux hagués sopat may al Suis.

Y jo voldria les pessetes que ha deixat á n'aquella casa.

S'hi ha cruspit més perdíus que no ha venut en sa vida en Marsal de la Rambla.

*

Y parla en Sardá, otro de los espadas.

No diu rés de particular, ni rés de bo, ni cap cosa nova. Unicament ha llensat una blasfèmia: ha cridat ¡Viva España!

Y ho és, aquest crit, en boca d'un kabileny.

Perque un crit tan bell, en certes boques, me fá l'efecte de la paraula «honor» en boca de una meretriu: m'esgarrifa.

Mentres parlava, va entrar en Palet de Rubí acompanyat de la seva dona. Aquesta, entre'ls aplausos de la concurrencia, se gira tota rodona, y crida:

—¡Visca en Lerroux y morin els catalanistes assassins de casa meua!

Y se li tributá una ovació.

Aquest crit passarà á la posteritat y d'ell en parlará l'història...

D'en «Saldoni y la Margarida.»

*

Y surt en Zurdo de Olivares.

El tonto del nostre Ajuntament ve á dir que la Solidaritat és un conjunt d'embusteries, que d'Espanya emigra la gent sana y honrada y en cambi hi queden...

Una veu.—¡Els frares!

Y l'orador contesta: «A esos ya les embarcaremos para que no vuelvan más.»

¡Aparteu les criatures, que viene el tonto!

En Zurdo queda tan... descansat, al finalisar lo que'n dirém el discurs, que han de servirli un got de llet que'l gremi de cab és de Barcelona li enviava en prueba de aprecio y agradecimiento...

L'afectuós recuerdo dels cabrés l'aixiribeix una mica.

*

Ni en Rodés, ni en Puig de Asprer, ni en Pich es fan aplaudir gaire, porque repeteixen lo dit pels altres y no diuen més que vulgaritats y encara buides.

En Vinaixa crida y espeternega més, y diu:

«La enseñanza, la industria, la asistencia pública, el cuerpo y el alma, están en poder del clero, y estamos abocados á una guerra civil...»

Peró aquest Vinaixa és un ase ó qué és?

Es á dir qu'estém abocats á una guerra civil, y esteu diént tots els dies que el carlisme pasó para no volver, que'ls carlins no som ningú, que no aném enloch... y estém abocats á una guerra civil! ¿Qui ho entén aixó? ¿Qui l'ha de fer una guerra civil, sinó els carlins?

¿Que potser farán la guerra civil las damas rojas que van anar á l'Aplech de Sabadell?

¡Ah tontos! Veyeu el carlisme, fort y heróich com sempre, vos fa basarda y... amagueu el cap sota les ales pera no veurel?

¡Tontos, més que tontos!

*

PARLA l'Anglés, el ex-diputado ex-obrero:

«Los que forman la Solidaridad— diu — son unos farsantes.»

Amich Anglés: Tú, que't vas creure als qui't portaven á Madrid á fé un paper ridicol, pots dir farsants als qui t'enganyaren y't van deixar á Madrid entrampat ab la dispesera. Allá estavas per forza, perque, marxant, havies de saldar el compte de la dispesa. ¿Qui't va treure del compromís, més que en Salmerón, qui s'havía oposat á que tú fossis diputat?

¿En Salmerón era un farsant? ¿Y aixís pagues als qui t'afavorien, y ara fas ali ab els qui t'enredaren?

¿Que també vols anar en candidatura de concejals y fas mérits?

¡Si't veyém venir d'una hora lluny, home!

L'Anglés acaba dihent:

«Nos han insultado con el dicterio de kábilas, presentándonos á la faz pública como asesinos ó bandidos...»

Home, vosaltres en teniu la culpa. Perque ho sembleu; és á dir, sembleu pitjor que kábiles. Les africanes, tenen el valor de sostenir les seves malifetes; vosaltres, no.

Perque quan vos ha convingut, heu negat que

fossiu vosaltres els assessins del mitin de les Arenes. Y quan voleu feros por, ens retreyeu aquell acte de bandido, per darvos pisto de valents y de pinxos.

Peró ni us creyém, ni ens feu por.

Mes clar aigua.

*

RESUMEIX l'Emiliá Iglesias.

Ni l'orador, ni lo que va dir valen l a pena de ferme perdre un minut més.

Son les dues de la matinada y la son apreta... ¡Bona nit, llums!

Un grà d'arena á n'el Certamen

Y... ¿qué no aniria bé que LA BANDERA REGIONAL obrís un certamen pera enriquir la nostra parla y publicar un volúm que fós un ramell de flors ofert á la nostra Comunió?

Molt y molt be aniria, senyor Riera, y desde ara m'adhereixo del tot al plan proposat.

Y ¿que no aniria be que's premiés també, pera la festa de Sant Carles, una fulla de propaganda ó un programa tradicionalista compendiat, al alcans de tothom pera escamparlo arreu, y aixís tothom sabria qui som y què volém? Les Joventuts carlines de Catalunya podrien contribuhiri al premi, ab sols cinch pessetes, y aixís la remuneració esperonaria als escriptors.

El Director de LA BANDERA te la paraula, y les Joventuts Carlines tenen el medi de que aixó's fassi.

Acció, acció y acció.

E. ARQUÉS

Olot 13 de Setembre de 1908.

L'idea den Niubó

Al amich Jaume Riera

Tu digueres que l'idea expressada per lo amich Niubó anava de perles. Aixís és.

Tu has vist els fruits abundosos que la idea pot donar y per aixó t'hi adherires. Jo crech que'l Director de LA BANDERA la portará á la práctica.

Y tu, amich Riera, hi coloborarás, tú qu'ets un bon poeta, tu que fas poesies que semblen un enfilall de diamáns. Tu farás vibrar ta lira que dona sóns tan bonicoys y tan harmòniosos.

¿No't sembla que'l fruit de nostres inspirats poetes, recullit en volums, pot satisfacer molts esperits? Al mateix temps seria una gran cosa pera combatre á la premsa enemiga nostre y dels nostres ideals.

Amich, el treball és vida y és avens. Estém en temps de lluyta y hem de lluytar pera defensar nostres ideals y nostra bandera.

No sé si hi ha temps pera celebrar un certamen el dia de Sant Carles, en quin dia honorarém també als nostres veterans. Si es possible, jo proposo el certamen. Som actius, y som treballadors, quan volém. Donchs, apa.

Treballemhi tots, y Deu dirá.

JOSEPH PICAS.

Atmetlla de Merola, Setembre 1908.

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph. — Barcelona

LA BANDERA REGIONAL

À CÁLA CIUTAT

Aquí teniu a la «fiera»
demostrant palesament

que si'l seu cognóm és Zurdo,
més zurdo és d'enteniment.